



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Modus Recte Se Disponendi Ad Felicem Mortem

Poiré, François

Coloniae, 1651

Dispositio IV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55160)

pressi familiam deserunt penitus perre-
 batam: quod maturè suis rebus ac ne-
 rijs non consuluerint: accedit periculum
 cui se expònunt, ne pluribus creditoribus,
 quibus debent, iniuriæ causa sint
 neue ansam grauibus inter necessarios
 controuersijs præbeant; & si quæ iam
 plura eiusmodi mala, quibus conscientia
 non leuiter oneratur. De condendo
 tem testamento cogitare, cuius nulla
 partem Deus habeat, est, seipsum oblit-
 quemadmodum & illud est; Iustitiæ
 charitatis exiguam rationem habere
 dum non cauentur lites & altercationes
 quæ ex voluntate Testatoris malè exp-
 catâ subnasci possunt.

DISPOSITIO IV.

Quarta est, animum sensim à rebus
 huius mundi abstractum, caelestibus ad-
 dicere; & velut ab amicâ manu accipere,
 quidquid Deus in eum finem de nobis
 statuit. Mihi quidem videntur, ij, qui mi-
 nus iam sunt rebus huius vitæ affixi, fru-
 stribus similes, qui iam maturi, sponte
 decidunt, aut facillimè carpentis manum
 sequuntur: cum vicissim alij, qui non nisi
 ægrè hinc decedunt, sint pomis adhuc

acerbis pares, quibus auellēdis necesse est vim inferre, si decerpta velis. Incredibile est, quantam violentiam persentiscat cor terrenum, quando ei denunciatur, emigrandum hinc esse, & sine morâ abrumpenda deserendaque esse tot opera animo iam concepta, tot inchoatas molitiones, tot spes propè raras, tot præclara consilia, & fortuna florem, tot opes tanto labore partas, quarum fructum vix degustauit.

Adhæc multum faciet, ad huius discessus leuandam molestiam, assuescere, vt sæpe mortis memineris, deque eâ loqui & audire tibi acceptum sit. Hunc morem sancti viri tenuerunt, quorum aliqui nullam cogitationem tam frequenter, quam istam admiserunt: & Seruator ipse in omni congressu occasionem captauit, suis Discipulis mortis, quam erat nostrâ causâ subiturus, mentionem ingerere: id quod induxit nonnullos, vt dicerent, mortem eius oculis ac animo semper fuisse obseruatam. Miros in homine fructus hoc exercitium producit: præterquam enim, quod plurimum valeat nos incitare, ad capellendam virtutis viâ;

efficit insuper, vt paulatim animus mor-
tem familiariùs ferat; vnde nuncijs ap-
petendæ dulcior ac tolerabilior efficitur
quàm aliàs fuisset.

Videas quotidiano vsu multos mor-
tuum, qui, quamdiu possunt, hanc
mortis recordationem arcant, hinc acci-
dit, vt, quando illis denuntianda est im-
minentis fati necessitas, tanto cogitatio
apparatuque opus sit, velut occupatio
arx esset: hinc conquirendi sunt, quorum
congressus sit ægro iucundus: ambagibus
& nescio quibus commentis vtendum.
Legatio illa obeunda verbis tam caute
ne horrore concutiantur, aut animo lin-
quantur: In finitâ patientiâ est opus, ob
nec eos per interualla deducas, vt officium
faciant. Et non rarò, dum homines cuius
modi moriuntur, circumstantes re-
magnam præstant, si vel tantillum ab ip-
sè eliciant: quin aliquoties à morte taliter
corripiuntur, antequam quisquis fuerit
ausus eos mortis admonere. Ne grandis
hæc mollities est animæ, quæ Christiani
nomen fert: & sanè post hæc omnia
nescio quid mihi de huiusmodi dispositio-
tione pollicear. Proximum remedium

mali huius est, aduersus hanc animi abiectionem se primum se primum; oculos sæpe in extremam vitæ horam defigere; domesticorum admonitiones primum; orare medicum, ne quid dissimulet, sed cum libertate audacter suam sententiam edicere; loqui, testarique palam, te mortis necessitatem libenter admittere, vitamque eo fine, quo hominem Christianum decet, concludere velle.

DISPOSITIO V.

Quinta est, Vnus operum Misericordiam, tam quæ corporibus, quam quæ animis impenduntur Ecclesiasticus rectè in sententiam dixit (a) *Cor durum habebit malè in nouissimo.* Cõtrà tota S. Scriptura abundat ingentibus promissis, quæ illi in hunc mortis articulum à Deo fiunt, qui in miseros sunt benigni. O quis verbis explicare queat consolationem, ipsi paratam, qui palmas suas extenderunt ad pauperes, ac proximorum indigentiam seu corporum illa fuit, seu animi, conseruauerunt! omnino æquum est, vt misericordiam.

(a) Eccl. 37.